

בדרווי במלנוס

חדר עם אביבה גרנות
1000 שקל לחודש

ל איש אין מילה רעה נגדו. גם הסניגוריים שהגנו על הנאשמים שאותם חקר מישל הדר, מברכים בי שיבחו.

הפרופסור הודר ליבאי, שהגן על שימועון הרמון, שהורשע ברצח אמר פעם לחדר בצחוק: "כמה חבל שאין לי אפילו מילה לאמר נגד החקירה שלך!" לעורכי־הדין של חווה יערי, הדר ענה קפלן ודרור מקרין, יש רק **היגיונות עליו**.

יבכל זאת הוא פורש מהמישטרה. אחריו כמעט 20 שנות שרות.

גם במישטרה אין לחדר שונאים. יש רק מי שמהנאים בו ובהצלחתו הן גרילה. אחריו מיטפטט חווה יערי אין כמעט איש במדינה שלא שמע על ניסוח הדר, הרבה יותר אנשים שמעו עליו מאשר על מפקדיו במישטרה. יבכל זאת, אחריו כל השנים הללו וכל ההצלחות הללו, נותר מישל הדר בדרגת פקד בלבד. משכורתו אינה עולה על 1,000 שקל הודשי, והכרוי מספי רים כי בני להתקיים, כאשר אשתו אינה עובדת ועליו הפרנס שתי בנות קטנות. נאלץ בשנים האחרונות להיעזר בחורגו ובמישפחתו בגליל.

"הוא תמיד אמר כי יום אחד יעזוב את המישטרה, וכי אינו רואה את עצמו

בשנים האחרונות נאלץ מישל חדר להעזר בהוריו כדי לפרנס את מישפחתו, וגם כדי לנסוע לחו"ל

גומרי את חיו בקציני־מישטרה" מספי רים חבריו, אבל הוא לא חשב לפרוש כלכך מוקדם. אלא שהדברים הסתדרו כך שלא נותרה לו ברירה.

לפני שנתיים עבר חדר תאונת רכבים קשה, ונפצע בכל גופו. זמן רב צלע ונעזר במקלה־הליכה. כעת הסיי תיימו הליכי הוועדות הרפואיות ונקבע כי בגלל מכותו לא יוכל לעבוד יותר מארבע שעות ביום, ועל כן עליו לצאת לגימלאות מוקדמות מהמישטרה. למי שמכיר את מישל הדר, נטי מעות מסקנות הוועדה הרפואית כבדו. חה מרה, חדר היה פצוע קשה מאוד כאשר החלה פרישת יערי להתגלגל. מישל לא עבד או ארבע שעות ביום, הוא עבד לפעמים 20 שעות ביום. נשען על מקלה, כאשר פניו הועעותות מי עבד, כך ליווה את חווה יערי ואת אביבה גרנות לחוף תל־בוך, לשיחזור המפורסם. הוא לא ביקש הפסקה בגלל כאביו או נכותו.

כיום, כאשר מצבו הוטב בהרבה, הוא זקוק רק לטיפול פיסיותראפי. מוציאים אותו לגימלאות.

הוא זקוק רק לטיפול פיסיותראפי. מוציאים אותו לגימלאות.

בכל השנים הללו, של הצלחה מיקר צועית מהדימה, לא עלה הדר בדרגה. במשך שבע השנים האחרונות היה הפקר הוותיק ביותר במישטרה. הסיבה העיקרית לכך היתה נעוצה בתלונות שהוגשו נגדו על־ידי בעלה של אחותו היהודיה, מול דהאן. מחמת כעס קינאה וכבוד פגוע, התלונן מוריס, בעלה של מול, נגד מישל וניסה להכפיש את שמו. מישל נלחם בתלונות הללו ברכיבים של

זו, ואף את עצמו. ללא סיווג, הוא חוקר כליכך בלתי־שיגורתי, שהוא לא הפריע להשורה להתאהב בו. אם זה עוזר לחקירה" אומרים ידיריו.

בעל האהובה היהודיה

א לא שבכל התקופה הזאת המשיך חדר להיאבק במצוקה כלכלית. לולא עזרתם של הוריו, לא יכול היה

מישל חדר מתכוטר. המישטרה מוציאה אותו לגימלאות מוקדמות. אולי הוא ילך עכשיו לפוליטיקה

בשקט ובשלווה, וללא פירסום. הדבר שפגע בחדר ביותר היה פירו סוס שקיבלו התלונות נגדו בעיתון בשפה הערבית. "הוא ידע שהוא גאווה מישפחתו והמיגור הערבי, והוא הרגיש שהתלונות הללו פוגעות בהם יותר מאשר בו". מספרים ידיריו.

לכן, אחריו התייעצות עם גורמים שונים, החליט לסגור את הפרשה בדרך שתביא את הפירסום הזעום ביותר. הוא החליט לעשות עיסקטייעון עם הדי בעיה, ולהודות בעבירה של התרועעות עם עבריו.

"מה זה התרועעות עם עבריו?" שואלים חבריו, "הרי כל צמרת־המישטרה טרה היתה בתלונותיו של חדר סוויסה, בנו של רפי סוויסה! ומיהו רודר סוויסה, אם לא עבריו־סמים מורשע? מדוע לא הוגש כתבי־אישום נגד המפכ"ל ונגד שר־המישטרה שבאו לתלונתו של העי בריון והתרועעו עם בני־מישפחתו" שואלים החברים ככאב.

אולם גם אחריו סיומו של המישפט נקבע ובמחשבוש־על־תנאי, לא נפסקו הצרות. הבעל הקנאי הגיש מיד תלונה חדשה על אונס אחותה של אשתו, ודאג לפרסם את כל הסיפור על התלונה ההדוה בעיתונות.

חדר הרגיש באותו זמן כאילו הר נפל עליו. הוא ראה כי תיקונו לקריים הולכת ונעלמת, עד לסיים החקירה בפרשה החדשה, והוא ראה שוטרים שהיו תחתיו, עולים בדרגה והופכים למפקדיו. הוא ידע שגם כאשר תסתיים הפרשה החדשה, איש לא יחזור לו את השנים האבודות.

משהו למען השלום
רק לפני שלושה שבועות הסי תיימה החקירה בתלונה החדשה. התיק נסגר מחוסר ראיות נגדו. באותו חומו, בערך, הגיעו לידו חדר מסקנות הוועדה הרפואית, כי אינו כשיר להמשיך בשירות, ועליו לפרוש לגימלאות מוקדמות.

מעולם לקנות לעצמו משהו חדש, או להחזיק את מישפחתו בתנאי־חיים סבירים בגוש־דן, ברור שלא יכול היה אף לחלום על נסיעה לחו"ל. ואינם, רק בדצמבר האחרון, מיד אחריו סיום מישפטי־יערי, נסע חדר בי ראשונה לטיול בחו"ל.

כמו שהוא עושה הכל בגדול, גם את זה הוא עשה בגדול. מספרים חבריו, הוא לא נסע לונדון או לפאריס, הנסיעה הראשונה שלו לחוץ־לארץ היתה למיזחה הרחוק, שם התקבל אצל ידירים כמו מלך.

הוא חזר ארצה לקראת פסק־הדין במישפט יערי. "הוא הרגיש כמו בדרווי העולה לראשונה בחייו למיטוס", מי ספרים ידיריו בצחוק.

את רשמיו מהטיול הזה העלה על הכתב, והוא עומד באחד הימים לפרסם אותם בספר. אחריו שיפרסם את הספרים "שואב כתב על פרשת הרמון ופרשת יערי".

חדר ומקל ההליכה
רק 4 שעות ביום

של מי החיים

(המשך מעמוד 10)
הביתולוגיות הגדולות (עקדת יצחק, מעשייו של יהושע בנגון ושל פינחס בוראלעזר, בו אהרון הכהן). הסכנה העיי קרית מבחינת יצירת דיעות קדומות ונטיה לפעולות מפלות היא ביצירת אשליה כאילו חוקים, אמונות ומינהגים של תקופה עתיקה זאת הם תקדימים מישפטיים ומוסריים מחייבים.

הם חיסלו אותו!

ממרין פיטר מעבודתו. אמרו שהוא לא משתלב טוב. אמרת ארו, הם לא רצו להודות שמהקרוי מפחידים אותם, נוגעים בציפורה־נפש של חיינו כאן ומעלים הרבה טאלות ונהרות.

אמנון ויכרוני וממרין יצאו למאבק באוניברסיטה, ויכרוני טען כי פיטוריו של ממרין יפגעו בחופש האקדמי, מכיוון שלמרצה באוניברסיטה יש מעמד עצמאי, ואין הוא נתון לשרירות־ליבה של האוניברסיטה.

פרקליטי האוניברסיטה השיבו כי מערכת־היחסים בין האוניברסיטה ל־מרציה היא כזו ש"בין ארון למישרתו" איילכך אין למרצים מעמד עצמאי. ממרין, כועס ומושפל, שלח מיכ־תבים אל כל המרצים בכל האוניברסיטות בארץ: ראו איד מתייחסת אלינו האוניברסיטה, כתב, כאילו היינו משר־תים!

המרצים איימו בשביתה כללית. במאי 1969 הציעה האוניברסיטה ל־ממרין פשרה, הוא יוחזר לעבודתו ויפרוש מרצונו אחרי שנה, תמורת פיצויים של 100 אלף לירות, וכך היה. "אננם מאו ועד יום מותו הוא התפרנס מהכסף הזה", אמרת ארו, "אבל הפיטורין גרמו לו למישבר קשה, שממנו הוא לא התאושש, הם, בעצם, חיסלו אותו כיוצר, חוקר ובלהב כמורה. בלי מוסר־מחקר — זה כמו אדם חי בלי אוויר לנשימה".

יום הממזר

א חרו פיטוריו התגרש ממרין מאשתו, והקדיש את מירב מרצו למילחמה בכפייה הרתית. דמיונו הפור רה ומקוריותו סייעו לו כאן יותר מאשר במגיעיו עם המימסה.

שתי רוגמות מאותם ימים: ביוני 1971 הציע להכריז על יום־הממזר: "לרגל השנה הבינלאומית לזיונות־האדם, הנני מציע לערוך את יום־הממזר, שבו יבטא הציבור הרמון קרטי סולידריות עם האורחים, הטני אים, רצוי לקיים את העצרת הנ"ל ברחבת־הכותל, שם נערכות בשנים הר אחרונות הפגנות למען יהודים מופלים. כרוגמת יהודי בריית־המועצות."

בעיקבות פרשת בנימין שליט ותיקון החוק, "מיהו יהודי", פנה ממרין לבית־המישפט וביקש פסק־דין המצי הור על שייכותו ללאום הישראלי. הצהרה זו ררושה לו, כך טען, כדי שפסק־הדין ההצהרתי ישמש תעודה ציבורית לצורך רישום תיקון הפרט של לאונו במישרש־האוכלוסין.

בית־המישפט המחזוי דחה את הכי קשה, כך גם בית־המישפט העליון. את פסק־הדין של בית־המישפט העליון, המשתרע על פני 30 עמודים, לומדים כיום סטודנטים למישפטים.

עם השנים השתתק קולו הציבורי של ממרין, הוא התפרנס ממטפוליו, שביקרו בקליניקה שבביתו בתל־אב, ביי, חקר ופירסם את מחקריו בהולנד, טייל בעולם, קרא ספרים בחמרנות אינטלקטואלית נדירה.

לפני ארבע שנים חלה, אז נטש את מטפוליו, וביקש מבני־מישפחתו כי לעולם לא יעשו דבר־מה, הנוגע לו, בניגוד לרצונו.

כך זוכרים אותו מכריו בשלהי ימיו: דמות בודדה, מפעם לפעם מגיח מביתו בחברת כלבו, קאטו. את שבתות כוחו תיו ניצל למילחמה בגורל־ישלו.